

Carol Vicent, de cos present

Un relat de: [peres](#)

Tal com la van descriure, l'escena devia ser de pel·lícula de por. Dos funcionaris municipals, acompanyats per la policia, van a reclamar uns quants centenars de lliures d'unes factures de lloguer, llum, aigua i gas en un apartament esquifit d'un edifici enorme del nord de Londres. A la bústia, desenes de cartes amuntegades, rebregades, empolsegades, a nom de Lucy London. Els policies, com que ningú no contesta al timbre i tenen una ordre judicial que els permet d'entrar-hi, forcen la porta i accedeixen finalment al petit habitacle.

El que hi troben és un esquelet humà vestit amb parracs de dona i assegut davant d'un televisor encès, amb el volum molt baix. La calefacció també és encesa.

Això ha passat enguany, el 2006.

Unes medecines que havien caducat l'any 2003 i uns aliments guardats al frigorífic, també encès, que eren d'un supermercat que va tancar l'any 2004, serveixen per determinar de seguida, abans de l'autòpsia i tot, el temps mínim que feia que havia mort: pel cap baix, dos anys i mig.

És un fet real, no m'invento res.

De bon començament no hi havia indicis que fessin pensar en un episodi de violència: havia mort de manera natural, mentre mirava la tele. L'estat de descomposició del cos va fer que hagués de ser identificat comparant les dents del cadàver amb fotografies en què apareixia la dona somrient. També van comprovar de seguida que no es deia Lucy London, el nom al qual anaven destinades les cartes, el que constava en el contracte de lloguer i en els rebuts de la llum, l'aigua i el gas de l'apartament. La difunta era Carol Vicent, una dona encara jove, de poc més de 40 anys, de professió publicitària.

Cap dels tres-cents llogaters o propietaris -gairebé vuit-centes persones- d'aquell bloc enorme no havia percebut mai ni una mica de pudor. Ningú no havia notat res, tret del munt de cartes. Un dels veïns, que s'havia traslladat feia poc a l'apartament contigu, diu que havia trucat a la porta diverses vegades i que en no rebre mai cap resposta, havia deduït que ja no hi vivia ningú i que la correspondència amuntegada era d'una antiga inquilina. "Sempre havia pensat que era un pis buit. És realment espantós pensar que tenia una família i que ningú no va venir mai a veure-la."

Quan hi ha tragèdies, els testimonis als quals entrevista la premsa tot sovint no tenen ni idea del que ha passat. Simplement són allà i tenen ganes de xerrar. Tanmateix, ells solen ser els protagonistes de la notícia tal com s'explica, i les coses que diuen conformen el context de la narració dels fets. Si després es comprova que res d'allò no era veritat... ja és massa tard. L'opinió pública ha estat enganyada. Només hi ha alguna rectificació de tant en tant, molt succincta.

De fet, és fins aquí que arriben les notícies de la premsa sobre el cas. La resta de dades me les he hagudes d'empescar tot sol.

I el que era espantós no era allò que deia el veí. Ningú de la família no podia anar a veure Carol Vicent perquè Carol Vicent no volia saber res de la seva família, almenys quan va llogar el pis. I tenia raó per no voler-ne saber res. Era justament per això que es feia dir Lucy London i que s'estava allà.

Carol/Lucy havia anat a viure en aquell edifici del nord del Gran Londres perquè el seu marit li havia pegat: primer crits, després empentes i finalment una bufetada. És possible que fos la primera vegada que li pegava, i també el primer cop que la maltractava d'alguna manera o que li aixecava la veu. Però ella, molt digna, es va dir que amb una vegada en tenia prou. Va marxar de casa en aquell mateix moment i es va posar a caminar pel carrer mentre rumiava què havia de fer. Xino-xano durant hores, va arribar a l'altra punta de Londres, al barri més septentrional, a Enfield -el matrimoni vivia en un extrem de Kingston, tocant a Elmbridge, al sud-oest-, i finalment es va decidir a entrar dins el local d'una entitat municipal d'ajuda a dones maltractades.

Les de l'entitat, en el moment que la Carol hi va entrar, estaven retallant dels diaris anuncis de pisos i apartaments de lloguer del barri o de barris propers, i tenien uns quants d'aquells retalls damunt la taula de recepció.

A Carol Vicent li va fer molta vergonya dir el seu nom veritable, tot i que allà no la coneguessin de res, i els va

explicar que es deia Lucy, Lucy London. Li era igual la manca d'originalitat, tot i ser creativa publicitària. En aquell moment tenia altres prioritats: sobretot, no passar una altra mala estona. La visita a l'entitat municipal no va durar més de cinc minuts. A la fitxa de la visita, doncs, només hi va quedar enregistrada aquesta anotació: «Lucy London, +/-40: necessita un apartament provisional i té pressa. Li hem donat un anunci del diari i se n'ha anat.»

Allò, però, era una mentida pietosa, perquè no li van donar el retall: ella el va agafar i va marxar. O sigui, normalment retallaven aquella mena d'anuncis i els classificaven per preus, localitzacions, propietaris, etcètera, però quan aquell dia va aparèixer Carol/Lucy per allà, just quan li demanaven en què la podien ajudar ella va veure un d'aquells anuncis que acabaven de retallar i el va agafar, va mormolar un «només això, gràcies» i va marxar. Sens dubte, la Carol estava molt trasbalsada, encara no se sabia avenir del que li havia passat. A l'entitat municipal, doncs, comprensives i alhora impotents, van prendre nota del que sabien i no hi van pensar més. Ja hi estaven acostumades. Qui va fer la fitxa, però, es va oblidar de posar-hi la data. Així doncs, era un document del tot inútil.

I la família? La família, en efecte, havia perdut el rastre de la Carol des del 2003, tres anys abans de la descoberta macabra. Els familiars -el marit suposadament penedit, els pares d'ella, una germana, un germà amb la cunyada i altres- havien anat a la policia diverses vegades perquè volien que la declarassin desapareguda, però les explicacions confuses del marit van fer pensar a les autoritats que potser era una desaparició voluntària. El marit, quan li van demanar si hi havia hagut cap discussió prèvia, va començar a suar i va dir que potser hi havia hagut alguna paraula més del compte un dia d'aquells, però res d'important. La manera com ho va dir va ser molt sospitosa, però la família va pensar-se que era cosa dels nervis i va confirmar les paraules del marit: la Carol mai no se n'havia queixat.

Pel que fa als diners, ella tenia de sempre un compte corrent propi amb uns quants estalvis, tres o quatre mil lliures, a més del compte conjunt amb el marit a on ficaven només els diners imprescindibles per pagar les despeses ordinàries de casa. El compte de la Carol havia estat cancel·lat, en efecte, feia tres anys. La Carol n'havia obert un altre a Enfield a nom de Lucy London, hi havia ficat els estalvis i hi havia domiciliat els rebuts del nou apartament. Els bancs no són gaire exigents a l'hora de demanar dades si el que vols és obrir un compte i ficar-hi diners de seguida. Com a màxim, et demanaran que hi tornis per completar la documentació. Però el procés es posa en marxa.

I l'empresa? Quan va patir els maltractaments, la primera cosa que va voler fer la Carol sembla que va ser trucar a l'agència de publicitat on treballava per dir-los que seria uns dies fora, que havia canviat de casa i necessitava un recés. Però no va arribar a explicar-ho: sí que hi va trucar, diuen, i va demanar per una persona, el cap de recursos humans, que en aquell moment era en una reunió i no s'hi podia posar. No se sap segur, perquè era un TGIF -un divendres: «thanks God it's Friday»-, la gent estava a punt de marxar de cap de setmana -molts ja havien tocat el dos- i la persona que va dir que li semblava que era ella la que havia trucat va assegurar que no li havia dit ni el nom ni havia deixat cap encàrrec. La Carol, però, havia comentat més d'una vegada que potser deixaria l'empresa, perquè anava al darrere d'una altra bona possibilitat. La realitat, doncs, és que ja no va tornar a la feina i allà van pensar, en efecte, que li devien haver fet una proposta bona que havia d'acceptar de seguida i que per això havia trucat aquell divendres -si és que era ella la que havia trucat, que això no era segur- i que després ja no va tornar a trucar perquè li devia fer vergonya haver quedat malament -la Carol era molt de passar vergonya per coses d'aquestes. Això passava de vegades en el gremi de la publicitat: tothom va sempre amb presses, fins i tot a l'hora de canviar d'empresa, sobretot si la nova oferta és bona, o si ja estàs fins al capdamunt de determinat company o bé tens un cap que no suportes.

I què n'havia de fer la policia, doncs, si la Carol se n'havia anat qui sap a on, fins i tot a l'estranger, a començar una nova vida? No podia viure pel seu compte? No tenia una bona preparació professional? Algú havia vist res de sospitós, cap indicatiu d'un segrest? És veritat que el fet de cancel·lar el compte corrent podia voler dir que algú l'havia obligada a fer-ho, però no hi havia prou dades per pensar-ho, i a més hi havia la declaració no gaire clara del marit i, sobretot, no hi havia cap més pista. Una parella de guàrdies, malgrat tot, van arribar a parlar amb diverses associacions i locals públics i privats d'ajuda a dones soles i/o maltractades. En cap d'aquelles institucions no reconeixien la dona aquella de la foto. Els policies no van arribar, però, fins a Enfield: allò era massa lluny, no tenia sentit anar per tot el país buscant algú que no havia fet res de dolent i que tampoc no se sabia si havia desaparegut voluntàriament.

Tot lliga. La Lucy/Carol no devia arribar a viure ni quinze dies més un cop instal·lada en la seva nova casa... provisional. Devia estar rebentada per l'esforç. I cada dia devia pensar que l'endemà ja trucaria a algú per explicar-li l'aventura.

Ensenyament: si tens problemes amb la parella, amb la feina, amb la gent que t'envolta o amb el món en general però no vols desaparèixer del tot, del tot, del tot, el primer q

ue has de fer *abans* de començar a bellugar-te és dir-li a algú el que penses fer i on penses anar, no ho sé, un amic o una amiga de tota la vida però que viu a l'estranger o una cosina segona, algú que sàpigues que no et trairà i que tampoc l'atabalaran els teus amb preguntes.

Ara, si vols desaparèixer de debò, si vols gaudir perversament de la satisfacció de saber que el teu maltractador potser et cercarà una temporada però no et trobarà i es morirà de remordiments sense saber res de tu, l'estratègia de la Carol sembla bastant bona, sempre que tinguis prou calés perquè duri.

Llavors, primer de tot has de trobar un edifici de prou embalum com perquè s'hi pugui viure de manera anònima: és una tasca relativament fàcil, ara n'hi ha en totes les ciutats grans. Segona, has de fer taula rasa del teu passat i, per tant, canviar de nom -sense deixar rastres al Registre Civil, és clar: o sigui, canviar de nom d'ús- i esborrar totes les pistes: totes. Tercera, has de ficar els estalvis al banc, a nom del teu *alter ego*, perquè els del banc vagin pagant els rebuts imprescindibles durant el màxim de temps possible.

I per això, perquè et durin més els estalvis, si et comences a trobar malament és millor que buidis la nevera i la desendollis i que desconnectis els radiadors. Aquí, la Carol va fallar... o justament acabava d'omplir la nevera i ja no va tenir temps de prendre cap més decisió.

I sobretot -sobretot!-, abans no t'arribi el moment final, pensa en la tele. Et pot anar bé un d'aquests sistemes automàtics que si durant més d'una hora no fas zàping, l'aparell s'apaga sol. És clar que si la tele forma part del mobiliari de lloguer i no té aquests avenços...

Perquè us ho dic de debò, no se m'acut un comiat fúnebre més galdós que tres anys seguits de teleporqueria com els que s'ha hagut d'empassar la pobra Carol de cos present.

(25 novembre 2006, Dia Internacional contra la Violència vers les Dones)